

die droomerige taal, niets galants of geestigs kon voortbrengen, en dat dan ook bij lieden van smaak Hollandsch en plomp woorden van eenerlei beteekenis waren. De vaandrig was het volkomen met haar eens; zijn vast beginsel was, aan mooie jonge meisjes altijd gelijk te geven, en dit was een der redenen waarom ze hem zoo graag mochten lijden. Hij vroeg daarop aan Mientje, of ze *zijn* horoscoop niet eens zou willen trekken; hij zou zoo gaarne weten wie hem tot vrouw beschoren was, want hij was alles behalve voornemens een nietsbeduidend oud vrijer te worden. Maar zijn vooruitzichten waren bitter slecht; hij moest leven van zijn gage en op bevordering was voorloopig weinig kans. Het speet hem, wèl bezien, dat hij den zeedienst niet gekozen had; daar bracht een fiksche vaderlandsche jongen van burgerlijke afkomst het even spoedig tot de hoogere rangen als een adellijk heer, en men zag niet, gelijk in den landdienst, gebeuren, dat een jonker, die niet eens wist wat een gedekte weg was en die nooit zijn oud kasteel verlaten had dan om den boeren door zijn gejaag en geschiet den kop warm te maken, een kapiteins- of kolonelsplaats kreeg, omdat hij een wapen en tweeëndertig kwartieren voerde. De twee meisjes betoogden, dat zij er nooit toe te brengen zouden zijn een zeeman te trouwen; Leentje had eene nicht, die in dat geval verkeerde, en het mensch had een vreeselijk leven; zij had al van haar echtgenoot moeten scheiden toen de speelman nog op het dak zat en de kransen nog groen waren; sedert was haar man nooit tehuis; dan hier kruisen, dan daar zeilen; als het stormde of onweerde kreeg zij het geregeld op hare zenuwen; in elke courant zocht zij de zeetijdingen en duchtte den dood van haren man, of dat hij schipbreuk had geleden, te zullen lezen; zij droomde zelfs van niets dan van gevaren en akeligheden! Het meisje verhaalde dit alles met vertolkende gebaren, de vergeet-mij-nietkleurige oogjes ten hemel heffend en de witte handjes ineenslaand waar het pas gaf, zóó indrukwekkend, dat Mientje er niets meer bij kon voegen en alleen door een: „O, foci! dat is verschrikkelijk!” van hare instemming vermocht te doen blijken. „Maar,” liet zij volgen, „indien ik waarlijk een man liefhad, zou het mij weinig schelen indien hij niet rijk ware.” Nauwelijks had zij dit gezegd, of zij kleurde tot achter de ooren, want de knappe vaandrig, haar minzaam aanstarend, merkte op, schijnbaar zonder erg: „Wel, juffer Mientje, gij hebt er slag van, den lieden een hart onder den riem te steken.”

„Ik ben dan ook altijd zoo'n rechte flapuit,” dacht Mientje bekommerd; „wat moet de heer vaandrig wel van mij denken? Ik vind hem heel aardig, dat is waar, maar ik heb toch waarlijk niet aan hem gedacht toen ik dat zeide. Mijn hemel! wat zal hij mij eene malloot vinden! Ik ben dan toch een recht ongelukkig meisje!”

Ondertusschen kwelde juffrouw Doorzicht den gastheer met een verhaal, behelzende hoe zij dien morgen hare dienstbode de zes weken had moeten geven. „Er is,” zeide zij, „geen huis met haar te houden. Alle boodschappen doet zij verkeerd en geeft er voor reden van, dat zij mij niet verstaat. Nu heb ik evenwel aan het onderwijs van mijn catechiseermeester te danken, dat